

یکشنبه 17 شهریور 1398 - 8 محرم 1441 - 8 سپتامبر 2019

اعلان جنگ ایران به آلمان و الحاق ایران به اعلامیه ملل متحد (1322 ش)

اعلان جنگ ایران به آلمان و الحاق ایران به اعلامیه ملل متحد (1322 ش)، آغاز جنگ جهانی دوم، ایران بی طرفی خود را اعلام کرد و وارد جنگ نشد. این عمل ایران با واکنش تند دولت رلم&های متفق مواجه گردید و به سرنگونی رضاخان و تبعید او انجامید. پس از روی کار آمدن محمدرضا پهلوی، متفقین، ایران را تحت فشار قرار داده که علیه آلمان اعلان جنگ دهد. بنابراین، کشور اشغال شده ایران، طبق نظر و خواست متفقین باید وارد جنگ می‌رلم&شد و به دول متفق ملحق می‌رلم&گشت. از این رو در بامداد هفدهم شهریور 1322 ش (9 سپتامبر 1943 م) فرمان اعلام حالت مخاصمه بین دولت ایران و دولت آلمان صادر گردید. با اعلان جنگ ایران علیه آلمان، دولت ایران به اعلامیه ملل متحد ملحق گردید. براساس این اعلامیه دولت رلم&های متفق متعهد شدند که با استفاده از همه وسایل و منابع اقتصادی و نظامی خود، جنگ را تا پیروزی نهایی ادامه دهند. ایران تا پایان جنگ و مدتی پس از آن نیز در اشغال قوای روس و انگلیس بود و در طول مدت حضور استعماری آنان در کشور، خسارات و صدمات فراوانی به ایران وارد شد.

افتتاح بانک ملی ایران (1307 ش)، در 14 اردیبهشت 1306 قانونی از مجلس شورای ملی گذشت که به موجب آن، دولت، مأمور تأسیس بانکی برای پیشرفت امور بازرگانی و کشاورزی و پیشه و هنر گردید. سرمایه این بانک، طبق قانون 150 میلیون ریال پیش بینی شده بود که پس از مدتی 20 میلیون ریال از طرف دولت به این امر اختصاص یافت. پس از آن، بانک ملی ایران در 17 شهریور 1307 ش رسماً افتتاح شد. در خرداد 1309، دولت حق نشر اسکناس را از بانک شاهنشاهی متعلق به انگلستان باز خرید نمود. حق انحصار چاپ اسکناس در 23 اسفند 1310 به بانک ملی ایران واگذار گردید. در نهایت از اول فروردین 1311، اسکناس رلم&های بانک ملی ایران منتشر شد.

هجمه جمعه سپاه و کشتار رلم&، همانه مردم در میدان شهدای تهران (1357 ش)، در اولین ساعات جمعه، 17 شهریور سال 1357، ارتشبد غلامعلی اویسی، فرماندار نظامی تهران، از رادیوی تهران و حومه، حکومت نظامی را اعلام کرد. مردم که از حکومت نظامی اطلاع نداشتند، پیش از ساعت شش صبح برای چهارمین روز متوالی، از خانه رلم&ها بیرون آمده و سیل رلم&آسا، روی به خیابان رلم&ها آوردند. مرکز تجمع آنان، میدان ژاله (شهدای کنونی) بود. همین که مردم به خیابان رلم&ها رسیدند، ناگهان با دیدن تانک رلم&ها و زره رلم&پوش رلم&های نظامی و مأموران مسلسل به دست حکومت نظامی غافلگیر شدند. مأموران مسلح، پس از چند بار اخطار، از زمین و هوا، جمعیت را ناجوانمردانه هدف رگبار مسلسل قرار دادند. در اطراف میدان، جنازه شهیدانی بود که در صحنه نبرد نابرابر، همچنان باقی مانده و خون رلم&هایی که هر گوشه رلم&ای از میدان را گلگون کرده بود. در آن روز مزدوران رژیم شاه حتی کسانی را که به خانه رلم&های دیگران پناه می‌رلم&بردند تعقیب کرده و به شهادت می‌رلم&رساندند. رژیم پهلوی، تعداد کل شهدای این روز را 58 نفر و این تجمع را نقشه خارجی اعلام کرد. هر چند شمار دقیق قربانیان این حادثه، هیچ گاه مشخص نگردید ولی آن چه قطعی است، این رقم از چهار هزار نفر افزون بود. از آن روز، هفدهم شهریور 1357، به جمعه خونین تهران معروف گردید.

روز شهدا (یادواره شهدای به خون خفته هفدهم شهریور 1357 د. تهران)، سیاست تحمیق مردم را بکار گرفته بود نتوانست در برابر امواج گسترده انقلاب اسلامی پایداری کند. در این دوره در سال 1357 ه ش هر روز بر دامنه اعتراضات مردمی افزوده می شد و چنین شد که پس از یکسال جمشید آموزگار در چهارم شهریور سال 1357 ه ش مجبور به استعفا شد و محمد رضا شاه، جعفر شریف امامی را مأمور تشکیل کابینه کرد. شریف امامی، اما برنامه دولت خود را آشتی ملی نام نهاد و به نشانه همراهی با مردم تعدادی از مراکز فساد را در کشور بست و تصمیم گرفت که به روحانیان احترام بگذارد. اما اینگونه عوام فریبی ها در تحمیق مردم موثر نیفتاد و در سیزدهم شهریور همان سال راهپیمایی بزرگی پس از نماز عید سعید فطر در تهران بر گزار شد و همین راهپیمایی مقدمه ای شد بر قیام هفدهم شهریور. به منظور احترام نهادن به خون کشته شدگان روز های پیشین، روز شانزدهم از سوی قاطبه مردم تعطیل عمومی اعلام شد و مردم تهران در چنین روزی راهپیمایی عظیمی بر گزار کردند. مأموران رژیم از شب قبل هفدهم شهریور، در میادین مهم شهر مستقر شده بودند و با هرگونه حرکت مقابله می کردند. در نخستین ساعات روز هفدهم شهریور ارتشبد اویسی از رادیو تهران اعلام حکومت نظامی کرد و بر اساس آن اجتماع بیش از دو نفر در تهران ممنوع شد. مردم تهران اما بدون توجه به این اخطارها سیل آسا به خیابانها روی آوردند و در میدان ژاله (شهدای فعلی) اجتماع کردند. مأموران مسلح چندین بار به مردم اخطار کردند و آنگاه ناجوانمردانه مردم بی سلاح را هدف رگبار مسلح خود قرار دادند. رژیم در حال اضمحلال تعداد کل شهدای هفده شهریور را 58 نفر اعلام کرد اما شمار دقیق قربانیان آن روز هیچگاه مشخص نشد. به گفته برخی از شاهدان رقم شهدای این روز بالغ بر چهار هزار نفر می شد. امام خمینی ره در هجدهم شهریور همان سال با صدور بیانیه ای ضمن محکوم کردن کشتار وحشیانه مردم، دولت شریف امامی را دولتی غیر قانونی و تحمیلی خواندند. به

هاگنای سرزمین، کانادا به انگلیس، تسبیط فرانسه (1763م) نخستین ساکنان کانادا، اسکیموها و اقوامی بودند که از شرق آسیا و از طریق تنگه برینگ به این سرزمین وارد شدند. در بین سده‌های هفدهم تا نوزدهم میلادی، انگلیسی‌ها و فرانسوی‌ها، سرزمین کانادا را مستعمره خود ساختند و نواحی مختلف آن، چندین بار میان آنان دست به دست گشت. در نهایت در جریان کنفرانس صلح پاریس در سال 1763م، جنگ‌های دنباله‌دار و طولانی میان انگلیس و فرانسه پایان یافت و سرزمین کانادا به طور رسمی تحت حمایت انگلیس قرار گرفت. اما کشمکش میان کانادایی‌ها و فرانسوی‌ها، الاصل و انگلیسی‌ها ساکن کانادا مدت‌ها ادامه داشت. با وجود اعلام استقلال کانادا در سال 1867م، این کشور از نظر نظامی سیاسی، تابع انگلیس است و دارای حکومت فرمانداری کل می‌باشد که فرماندار آن، نماینده ملکه انگلیس در کانادا به شمار می‌رود. به بیانی دیگر، کانادا از کشورهای وابسته به انگلستان است و ملکه انگلیس، رئیس کشور به شمار می‌آید. با وجود این، ریاست ملکه انگلیس بر کشور کانادا، مانند مقام و موقعیت او در خود انگلستان جنبه تشریفاتی دارد و دولت کانادا که منتخب پارلمان این کشور است از قدرت و اختیارات کامل در اداره امور کشور، اعم از سیاست داخلی یا خارجی برخوردار است. (ر.ک: 1 ژوئیه)

مناسبت همین واقعه عظیم، چنین روزی در تاریخ ایران زمین به عنوان روز جمعه سیاه نام گرفت.